

[Poul Hartling.]

bejdsløsheden. Det sagde jeg også en del om i Ringe, og vil gerne have lov at sige, at det mener jeg også det er. Arbejdsløsheden er også for os i venstre problem nr. 1. Men jeg mener, at her er sandhedens time allerede begyndt at indtræde, også for regeringen. For vi har i dag en arbejdsløshed, der er så stor som nogen sinde. Hvis man korrigerer majtallene for sæsonbevægelser, så har vi en uhyggeligt stor arbejdsløshed. Vores egen indsats har lindret noget, sagde statsministeren, og jeg vil ikke afvise, at nogle af de beskæftigelsesfremmende foranstaltninger naturligvis kan hjælpe noget og har hjulpet noget. Men ellers var statsministerens opskrift følgende: at vi skal nu ikke være alt for pessimistiske, og så skal vi også stå sammen i EF og OECD og de andre internationale organisationer — hvad det så ellers er for nogle.

Her kan jeg citere mig selv igen: der er kun én ting, der virkelig hjælper, og det er en økonomisk politik, som dæmper omkostningerne, som virkelig hjælper dansk erhvervsliv, for arbejdsløshed betyder nu engang, at der er danske virksomheder, der har indskrænket eller lukket. Det er på den måde, arbejdspladserne forsvinder. Derfor må midlet være, at man hjælper på det område, og derfor kommer vi ikke uden om, at det at bremse de offentlige udgifter og det at holde fast på skattnedsættelser og det i det hele taget at gennemføre omkostningsdæmpende politik, det er det rigtige middel over for arbejdsløshed. Man kan lægge mærke til, hvad der står i vismandsrapporten, hvor man siger, at hvis vi ikke havde gennemført skattelettelserne, så havde arbejdsløsheden været et par procent værre.

Jeg skal ikke sige mere om det, men bære sige, at vi er enige om, at det er et stort problem, men vi er altså ikke ganske enige om løsningen, medmindre regeringen vil nærme sig vore tanker på dette område og ikke nøjes med lapperierne, men gøre det, der virkelig kan hjælpe på arbejdsløsheden i Danmark.

Statsministeren sagde mange smukke ting. Der er ganske mange ting, der er lykkedes for regeringen, sagde han. Jeg skal ikke polemisere imod det. Jeg tror, det må

have glædet statsministeren meget at høre statsministerens tale om disse ting.

Men jeg bliver nødt til at sige et par ord til hr. Hilmar Baunsgaard, som sagde, at han forstod godt, hvad der stod i den tale fra Ringe, for der stod, at nu var afstanden mellem regeringen og venstre blevet større end nogen sinde før. Han tilføjede, at der var ikke plads til denne uforsonlige holdning. Om det må jeg sige, at det er ikke rigtigt af hr. Hilmar Baunsgaard først at sige, hvad der står i min tale, som ikke står der, og derefter polemisere imod det, som jeg ikke har sagt. Der var ikke nogen uforsonlig holdning i Ringe-talen. Jeg vil gerne citere de relevante ord, det skal ikke blive ret langt, for det er der ikke tid til i aften, men det var hen mod slutningen, og det var noget af det, jeg trak frem i min tale. Jeg sagde, at venstre har ikke ligget på den lade side, og venstre vil også række hånden ud til det samarbejde, som ikke kan undværes i folketinget, men venstre har stadig sine mål, og vil regeringen samarbejde med os, må den bøje sig i retning af venstres politik. Men se, det er noget andet end en uforsonlig holdning. Vi har ikke sagt, at vi ikke vil samarbejde, men vi har sagt, at vi har vore mål. Hvis man vil samarbejde på den måde, at man, som hr. Hilmar Baunsgaard udtrykte det, skal tage ansvaret for regeringens økonomiske politik, så overlader jeg gerne den rolle til det radikale venstre. Vi ønsker ikke at tage ansvaret for regeringens økonomiske politik, når vi finder den forkert. Men vi ønsker at samarbejde med regeringen om en økonomisk politik, som måske ikke kan være venstres og måske heller ikke socialdemokratiets, men den midterløsning, som er nødvendig. Så kan det ikke blive så fuldkomment, men det kan blive noget af det, som er nødvendigt.

Hr. Hilmar Baunsgaard sagde også — og det har han sagt og skrevet før, og det vil jeg også gerne tage fat på — at venstre fik jo aldrig gjort sit regnestykke med besparelserne færdigt, man slog det i stykker, da man udskrev valget. Jeg må minde hr. Hilmar Baunsgaard om, at den 17. januar, efter valget, tiltrådte de partier, som havde stået sammen om besparelserne, disse besparelser i et dokument, som vi alle kender. Og jeg siger, at hvis de partier, der var enige